

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko G. Spółce Akcyjnej

z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 100/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny

skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lipca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, różnią się od przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia charakteryzuje się „nowością” i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, nie publ., z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, nie publ.). Z przedstawionych w skardze kasacyjnej pytań, ich uzasadnienia oraz przepisów na tle których zostały sformułowane wynika, że autor skargi obie przesłanki potraktował zamiennie.

Odnosząc się do występowania w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy przypomnieć, że przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita

wykładnia wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Zagadnienia sformułowane w skardze nie spełniają powyższych wymagań zarówno w odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 jak i z pkt 2 k.p.c.

Zagadnienie dotyczące czynnej legitymacji procesowej ubezpieczającego oraz biernej legitymacji procesowej ubezpieczyciela, który - według twierdzeń skarżącego - zaspokoił roszczenie odszkodowawcze przez potrącenie, zostało sformułowane na tle odmiennego stanu faktycznego niż ustalony w sprawie. W zaskarżonym orzeczeniu przyjęto, jako podstawę faktyczną orzeczenia, że powód nie wyrównał w żaden sposób, a więc także przez potrącenie, szkody, jaką poniósł właściciel przewożonego towaru, który spalił się podczas wykonania umowy przewozu. W ustalonym stanie faktycznym, rozstrzygnięcie zagadnień sformułowanych w skardze jest więc bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wobec tego że pełnomocnik powoda nie wykazał, że wskutek uchybień procesowych ustalony w sprawie stan faktyczny nie mógł stanowić podstawy zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego, Sąd Najwyższy jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Skarga została wprawdzie oparta na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, ale nie mogły one odnieść skutku. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny (art. 398³ § 3 k.p.c.), a ponadto przepis ten nie może uzasadniać podniesionego w skardze kasacyjnej, zarzutu „nierozważenia zarzutu zgłoszonego w apelacji”. Z kolei zarzut naruszenia art. 382 k.p.c., stanowiącego dyrektywę orzekania przez sąd drugiej instancji na podstawie materiału zebranego w Sądach obu instancji, aby mógł odnieść skutek musiałby zostać poparty wykazaniem, że Sąd drugiej instancji pominął materiał zgromadzony na podstawie przeprowadzonych dowodów. Zarzut pominięcia (niedopuszczenia) dowodów, które zostały zgłoszone, lecz bezzasadnie nieprzeprowadzone nie może być skutecznie wykazywany w płaszczyźnie naruszenia art. 382 k.p.c., lecz przepisów

stanowiących w jakich sytuacjach sąd pierwszej lub drugiej instancji może pominąć dowody (art. 217 § 2 i 3 k.p.c. oraz art. 217 § 2 i 3 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). W przypadku tzw. nowości (twierdzenia i dowody nowe, które nie mogły być powołane w sądzie pierwszej instancji) zarzut ich bezzasadnego pominięcia formułowany jest w płaszczyźnie naruszenia art. 381 k.p.c. W skardze żaden z tych przepisów jako naruszony nie został wskazany. Sąd Najwyższy badał zatem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, będąc związany ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym, a w jego świetle twierdzenie, że zachodzą przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie zostało wykazane.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).